

(The National Interest, October 19, 2010)

Обамина администрација [отворено настоји да „ресетује“ односе са Русијом](#) , који су [пр](#)
постали [илично нефункционални](#)
у последњих пар
година Бушове администрације. Премда за своје проблематичне односе са Кином
Вашингтон није користио терминологију из опсега ресетовања, чини се да је суштински
циљ врло сличан. Настојање секретара за одбрану Роберта Гејтса
[да обнови дијалог између војски](#)
две земље један је од показатеља те намере.

Оба ова циља, међутим, наилазе на отпор из једног кључног разлога. Креатори политике
изгледа не желе да прихвате реалност да свака велика сила у међународном систему
очекује, и да ће настојати да спроведе, сферу утицаја у свом непосредном региону.
Бивша државна секретарка Кондолиза Рајс је славно (или мање славно) [инсистирала](#)
[на томе да је концепт сфере утицаја застарео и штетан](#)

Али такав став је истовремено и погрешан и опасан. Тензије између САД и Русије, као и
оне између САД и Кине, потврђују ову тврдњу.

Најскорија врло трапава провокација је [московски споразум о помоћи Венецуели у](#)
[изградњи нуклеарне електране](#) . Сасвим
предвидљиво, реакција америчких јастребова на тај потез била је да
[загракћу о перфидном руском ниподаштавању Монроове доктрине](#)

У том нагрђивању Русије лежи више него мала доза лицемерја, с обзиром да су многи од
тих истих јастребова били укључени у успешно лобирање за учлањивање балтичких
република у НАТО, док сада подржавају размештање ракетног система одбране у
источној Европи и нуде Украјини и Грузији чланство у НАТО - као да Русија нема
оправдан разлог да уложи приговор на такве потезе у свом геополитичком дворишту.

Пише: Тед Гален Карпентер
уторак, 19 октобар 2010 14:23

Међутим, као она ћорава кока која неко зрно нађе, дотични јастребови су у праву што се тиче руско-венецуеланског нуклеарног споразума. Важан интерес Сједињених Држава је да се постарају да Латинска Америка које је тренутно зона без нуклеарног наоружања то остане и надаље. Спремност Москве да помогне Угу Чавезу, *Лудом Едију* западне хемисфере, да стекне нуклеарне ресурсе, чак иако је њихова сврха наизглед мирнодопска производње енергије - је непријатељски акт у *нашем* геополитичком дворишту.

Обе стране би морале да мало спусте лопту. Русија мора да пронађе елегантан излаз из својих све тешњих веза са Чавезом, а Сједињене Државе морају да престану да причају о размештању противракетне одбране или проширењу НАТО на исток. Вашингтон и Москва морају да признају да је концепт сфере утицаја жив и здрав, и да би безразложна кршења тог концепта угрозила било какве изгледе за ресетовање односа.

Лидери САД такође морају да схвате да ће срдачни односи са Кином захтевати спремност да се прихвати да ће ова источноазијска брзорастућа сила такође настојати да успостави сферу утицаја у свом окружењу.

[Експанзивне територијалне претензије Пекинга у Јужном кинеском мору](#)

и недавна

[препирка са јапаном око спорних острва](#)

у Источном кинеском мору, показатељи су тог процеса. Кинеска растућа моћ и самопоуздање значе да ће Сједињене Државе

[морати да обазривије приступају](#)

оваквим

територијалним споровима, исто као и по још осетљивијем питању Тајвана, ако Вашингтон жели да избегне непријатне конфронтације са Пекигом.

Кондолиза Рајс ономад није могла бити више у криву. Свидело се то нама или не, сфере утицаја ће бити кључна карактеристика међународне политике – а посебно односа између великих сила – у XXI веку. Од кључне је важности да креатори америчке политике то схвате и прилагоде се тој реалности.

(Превод: **Василије Д. Мишковић**)